

KAPITOLA DRUHÁ

Nalézt v sobě štěstí pro nás není snadné.

Najít ho jinde je nemožné.

—Agnes Repplierová

B YLO UŽ 10:13 A CROCKER ZAČÍNAL MÍT ZPOŽDĚNÍ, což se mu vůbec nelíbilo. Washingtonský okruh byl ale ucpaný, dálnice 395 nebyla o nic lepší a on sám měl mizernou náladu – navzdory tomu, že z autorádia hrála písnička „Kostky se kutálí“ od Rolling Stones.

Několik posledních dní nedokázal přestat myslet na příští týden a na předběžné projednání obžaloby ve věci obvinění z vloupání a násilného přepadení, která proti němu byla vznesena ve virginském okrese Fairfax County. Jako by soud metal los s jeho osudem.

Přímo epická hovadina.

Předpokládal, že schůzka, na kterou momentálně spěchal, se týká právě této věci. Dozvěděl se o ní včera večer prostřednictvím textové zprávy od jednoho z pobočníků na velitelství ST-6. Byla prostá:

„Přítomnost nutná. Sedmnáctá ulice č. 1711. 10:30 h.“ Od návratu z Ukrajiny pociťoval úzkost a neklid. Pokoušel se zabydlet v novém bytě a dát si svůj život znovu dohromady.

Jeho současnému stavu myslí nijak nepomáhalo ani to, že ho manželka opustila po předchozím velmi obtížném nasazení v Sýrii a Turecku.

Nad věžáky ze skla a oceli, lemujícími koridor K Street, visela mléčně bílá obloha přecházející do odstínů šedi. Na dubnový Washington bylo něco takového dost neobvyklé. V bažinách tu vystavěli opravdu bláznivé město – podle článku nedávno otištěného ve *Washington Post* se vlastně jednalo o „mokřady se stromy“.

Když zahrnul do Sedmnácté ulice, řekl si, že pokud uznají jeho vinu, do vězení nepůjde ani omylem, a že se odvolá třeba i v případě, kdy dostane tak mírný trest, jako byly tři měsíce. V duchu si už plánoval svůj útek do Patagonie nebo na Nový Zéland: dvou drsných, řídky obydlených míst, kde si podle jeho představ jednotlivci stále dokázal určovat svůj vlastní osud bez vměšování zkorumpovaných policajtů a omezených veřejných činitelů.

Ve skutečnosti však něco takového nechtěl. Spojené státy měl nesmírně rád, stejně jako to, co představovaly.

Volant teď sevřel tak pevně, až se mu napjaly svaly v zádech a na krku. Začínal se rozpalovat – přesně v protikladu k doporučení a varování psychiatra ST-6 doktora Petroviana. Podle něj vyvolávalo opakované trauma symptomy posttraumatické stresové poruchy (PTSP), včetně narušení Crockerovy víry v Boha, spravedlnost a předvídatelnost. Na zpracování otřesů, jež prožil, potřebovalo jeho vědomí čas. Některé z nich ho pronásledovaly dnem i nocí: lidské ponížení a zkáza v Sýrii; překvapivý útok na členy jeho týmu; dopis na rozloučenou od Holly, který našel po svém návratu domů.

Jedinými lidmi, jimž v současné době důvěřoval, byli kolegové z Černého družstva. Ti si zčásti prošli stejným svinstvem jako on sám, samozřejmě s výjimkou odvrhnutí ze strany manželky. Právě teď tu ale nebyli a s danou věcí – záležitostí osobního a justičního rázu – mu nemohli nijak pomoci. Byla to prostě nespravedlivá pitomost.

Když zahlédl číslo na cihlové kancelářské budově po levé straně a zahrnul se svým pickupem do vjezdu podzemního parkoviště, před čelním sklem mu prolétli holubi. Se skřípěním pneumatik zastavil před závorou. Možná až příliš neočekávaně, protože o vteřinu později se z budky vynořil ozbrojený Afroameričan s ostražitým výrazem ve tváři.

„Vaši identifikaci, pane,“ vyštěkl na něj hlídač.

Crocker ztlumil autorádio a došlo mu, proč v tom velkém chlapovi v modrém saku může vzbuzovat jisté obavy. Vzhledem ke svému zjevu – s vizáží muže s neholenou tváří, od hlavy až k patě oblečeného v černém (džíny, triko, svetr, boty), sedícího v patnáct let starém pickupu – mohl být totiž snadno považován za rozezleného potřeštěnce, u něhož si federální vláda udělala nějaký vroubek. Washington jich byl plný: lidí protestujících na Capitol Hill proti homosexuálním sňatkům, obhájců zákonů proti potratům naproti Bílému domu, aktivistů prosazujících svobodu řeči před Nejvyšším soudem nebo našťvaných veteránů požadujících lepší a včasnější lékařskou péči.

Ukázal tomu člověku svůj řidičský průkaz vydaný ve Virginii a strážný se zamračil.

„Pane, tohle je federální budova. Máte tu domluvenou schůzku?“ zeptal se a pravou ruku položil na pistoli zasunutou v pouzdře u boku.

„Jo, ale nevím s kým. Možná s nějakým státním zástupcem.“

„Z jakého úřadu?“

„Promiňte?“

„Pane, toto je vládní objekt. Ke vstupu je nutný průkaz vydaný vládou nebo předem domluvená schůzka. Pokud nemáte ani jedno z toho, budu vás muset požádat, abyste odjel.“

Crocker sáhl do peněženky a vytáhl laminovanou kartičku, která ho identifikovala jako operátora americké armády první úrovně, s oprávněním Duha 9 pro přísně utajované a citlivé zpravodajské informace.

Strážný přikývl. „To už je lepší, pane. Děkuji.“

Mezitím co strážný procházel seznam připevněný k deskám s klípem, Crockera ovládl pocit nepřipravenosti.

Co jim asi tak, sakra, řeknu? Že jsem nevěděl, že porušuju zákon, když jsem se k té ženské vloupal oknem?

„Pokračujte do úrovně B, pane. Zaparkujte, kde najdete nějaké volné místo, a pak vyjedte výtahem do třetího patra.“

„Díky.“

Sjel do potměných garáží a stále netušil, o čem ta schůzka vlastně má být. Uvažoval dopředu, jak asi předběžné projednání obžaloby proběhne, a rozhodl se, že svému obhájci – elegantně oblečenému čerstvému absolventovi právnické fakulty Georgetownské univerzity – nemůže věřit. *Hodný kluk, ale možná krapet moc sebejistý.* Pokoušel se Crockera přesvědčit, že obvinění budou přehodnocena na přestupek a že z celé situace vyvázne jen s plácnutím přes ruce.

Co když se mýlí? Přehnaná sebedůvěra Crockerovi příliš neseděla. Okolnosti celého případu byly navíc tak absurdní, že ho v první řadě neměli vůbec obvinít. Jistě, vloupat se do bytu nějaké ženy nebylo

správné, ale jak jen mohl soud ignorovat skutečnost, že odírala jeho šestasedmdesátiletého otce a že ji Crocker nachytl, jak kouří krytalický metamfetamin s policistou Fairfax County? Tímtéž mužem, který na něj podal žalobu?

Se stoupajícím krevním tlakem se postavil k zadní stěně výtahu a upřeně zíral na dokonale vyžehlené uniformy dvou důstojníků – ženy a muže hispánského původu. Ti stáli před ním a polohlasně se spolu bavili o dlouhodobé hodnotě investic do nemovitostí na Východním pobřeží. I on tam měl svůj prázdninový dům, kam už tolikrát předtím zamířil společně s Holly. Byl jejich útočištěm a Holly pro něj představovala bezpečný přístav. Místo, kam mohl v bouři zavést svou pošramocenou loď.

Lidé, ba dokonce ani armádní důstojníci na kancelářských postech, jako byli ti dva, kteří s ním právě jeli, nechápali nebezpečí a rizika, kterým Spojené státy čelily po celém světě, ani co všechno je vlastně v sázce. Neměl jim to za zlé. Jak by mohli, když nezažili hrůzu, násilí a lidské strádání, které spatřil on? Jak si měli uvědomovat sotva znatelnou dělicí čáru mezi civilizací a chaosem, dobrem a zlem, svobodnou společností a vynucenou poslušností, na jejichž obranu muži jako on bojovali?

Doktor Petrovian ho varoval, ať svou mysl nenechává zabřednout do podobné divoké spirály. Proto se mezitím, co vystoupil z výtahu a vešel do haly s přehnanou klimatizací, snažil ovládnout. Jak ale člověk mohl důvěřovat justičnímu systému, v němž zhýčkaným hvězdám, jako byl O. J. Simpson, prošla vražda, zatímco chudé lidi zastřelili za to, že jeli v autě s rozbitým brzdovým světlem – jako v reportáži, kterou právě zhlédl na CNN?

Úředník za přepážkou oblečený do civilu znovu zkontroloval jeho průkazku. Pak ho požádal, aby se podepsal do knihy návštěv

a následoval ho šedou chodbou lemovanou fotografiemi bývalých ministrů financí.

Kde to, sakra, jsem?

Vedle dveří chyběly destičky se jmény, na stěnách nebyly žádné ukazatele.

Na konci chodby vyfukal úředník na číselníku kód, zatlačil do dřevěných dveří a ustoupil stranou. Crockerův pohled skákal sem a tam a zaznamenával vše, co se v potměšlé místnosti dalo během jedné či dvou vteřin odhalit: asi deset mužů a žen usazených kolem obdélníkového stolu; všichni relativně mladí, oblečení v civilních šatech, s tvářemi obrácenými ke zdi po jeho pravici, kde sledovali jakousi projekci.

Dalším ze symptomů PTSP byla nadměrná vnímavost. Zatímco dvakrát zamrkal a pokoušel se zaostřit na promítaný obraz – zvětšeninu něčeho, co připomínalo obličej jednoho z prezidentů – mozek se mu rozběhl na plné obrátky. Benjamin Franklin.

Jsem na nesprávném místě.

Zrovna se chystal omluvit a odejít, když ho z druhé strany stolu vyrušil jakýsi hlas. „Crockere! Jsem ráda, že jste to stihl. Posadte se.“

Žena pronesla svá slova zpěvavým tónem, což na tomto nehostiněm a chladném místě působilo zcela mimořádným dojmem. Poté co odtáhl jednu z židlí, aby se na ni usadil, zalétl ve své paměťové bance nazpět až k jednomu městu v Karibiku. Palmy a budovy postavené v koloniálním slohu, zlátnoucí v záři slunce.

Jeri Blackwellová?

O několik vteřin později zahlédl na druhé straně blízko čela stolu její široký tmavý obličej. Byla jednou z prvních Afroameričanek, které vstoupily do řad tajné služby. V roce 1998 doprovázela s Crockerem prezidenta Clintona a jeho manželku na cestě do Ghany,

Ugandy, Rwandy, Jižní Afriky, Botswany a Senegal, v jejímž průběhu poskytovaly části ST-6 zajištění a podporu. Předtím se spolu setkali v kolumbijské Cartageně, kde prezident Clinton navštívil regionální schůzku vrcholných představitelů, zaměřenou na problematiku drog.

„Zdravím, Jeri,“ řekl. „Už jsme se dlouho neviděli.“

„To ano, drahoušku. Ráda vás zase vidím. Nalijte si šálek kávy. Právě se tu díváme na ty bankovky, které jste přivezl zpátky z Ruska.“

„Aha.“ Všechny dílky skládky do sebe najednou zapadly. Ukořistěné peníze, skutečnost, že tajná služba byla vládní agenturou vyšetřující finanční kriminalitu včetně padělání americké měny, i jeho přítomnost.

„Můžu vám s něčím pomoci?“ zeptal se. „Patřily do tajných rezerv, které jsme našli na Ukrajině u jednoho ruského činitele.“

„Za tu nepřesnost se omlouvám. Podívejte se.“

Ukázala k promítanému obrazu na plátně napravo od něj: na zvětšeninu stodolarové bankovky. Hubený mladík s nagelovanými vlasy ve vypasovaném šedém obleku namířil laserové ukazovátko na límeček Franklinova kabátu. Lehce nosovým hlasem pak prohlásil: „Celková kvalita je ve smyslu papíru, inkoustu, vodoznaku a dalších kritérií výjimečná. Pokud se ale podíváte lépe na levou klop, možná se vám podaří rozeznat nepatrnou odlišnost.“

Crocker zalétl v myšlenkách zpátky k domu v Chincoteague – k výhledu na oceán, dlouhým procházkám po pláži, které s Holly podnikali, k milování před krbem v obývacím pokoji i k lahodně sladké vůni jejího těla.

Mladík pokračoval: „Chybí tu mikrotext u límce. Je to sice nepatrný detail, ale nanejvýš podstatný. Všechny bankovky vydávané

ministerstvem financí ho mají. Tahle ne. Pro porovnání tu máme i pravého Franklina.“

Místnost se na okamžik ponořila do tmy a na plátně se objevil další promítnutý diapozitiv. „Když se podíváte pečlivě,“ poznamenal mladík, „podél klopky rozeznáte slova *Spojené státy americké*.“

Stýskalo se mu po ní alespoň čtyřicetkrát denně, což bylo podle vyjádření doktora Petroviana přirozené. Za nějaký čas vzpomínka na ni v jeho paměti vybledne. Nebyl si však jistý, jestli vůbec chce, aby se něco takového stalo.

Jeho pozornost upoutala Jeri, která se na něj usmála. Sjel pohledem zpátky k plátnu a pokusil se soustředit. Ze stodolarové bankovky na něj zíral Benjamin Franklin s otráveným a lehce nesouhlasným výrazem ve tváři.

Venku na chodbě mu oznámila, že ve vyšetřování padělaných stodolarovek bude pokračovat v Las Vegas. „Nebudete mít nic proti, když vašeho velícího požádám o povolení připojit vás ke svému týmu?“ zeptala se.

„Jasně. Fajn,“ zareagoval Crocker. „O co tu jde?“

Položila mu ruku na rameno a zašeptala: „Sledování. Budete tam, abyste mě v případě potřeby podpořili. Je ale dost možné, že k ničemu nedojde. Můžete si pár dní posedět u bazénu, popíjet margarity a odpočívat.“

„Díky, Jeri. Myslím, že tohle by se mi líbilo.“

„Vypadá to, že by se vám trochu času stráveného v soukromí mohlo hodit.“